

РЕШЕНИЕ

№ 857

гр. София, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-30 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Валерия Банкова

при участието на секретаря Диана Ст. Борисова
като разгледа докладваното от Валерия Банкова Гражданско дело № 20231100104307 по описа за 2023 година

Ищецът поддържа, че е един от пряко пострадалите от престъпленията, които се разследват повече 30 години по сл. дело 1/1991 г. по описа на Прокуратура на Върховните сили, впоследствие преобразувано в сл. дело № 780-II/1998 г. по описа на ВОП-София, а сега ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП-София. От 25.02.1985 г. в продължение на няколко години бил задържан и лишен от свобода в затвора на остров Белене. След това бил принудително заселен в друго населено място, за което не разполага с документи. Доста време след задържането никой от семейството му не знаел къде се намира и дали е жив. След престоя в Белене бил принудително изселен в друго населено място, където отново бил под контрола на местната полиция. В документите от тези години ищецът фигурира с принудително дадените му имена – М. Х.Ю. и/или М.А.Ю.. В резултат на задържането години наред били засегнати правата му на личен и семеен живот, наред с насилствената асимилация. Бил лишен от семейно присъствие, грижи, подкрепа и контакти. Преживяното по онова време, стресът и психическият срив и до ден днешен оказват своето въздействие върху здравето му. В затвора на остров Белене бил лишен от свобода в килия, при крайно деградиращи условия. В периода на принудително изселване формално не бил затворен в килия и под ключ, но предвид тежките ограничения и изолация, в които бил поставен години наред, и там бил лишен от свобода по смисъла на чл.5 от ЕКЗПЧОС. През 1989 г. бил принуден да напусне страната заедно със семейството си и се установил да живее в Турция, гр. Измир, където живее и до момента. След промяната в държавната власт през 1989г. научил, че започва процес за разследване и предаване на съд на виновниците за т.нар. „възродителен процес“. Години

наред разследващите не го търсили. Тази пасивност притеснявала ищеца и други лица в неговото положение. Заради това през 1996 г. част от хората, които били заедно в Белене, подготвили обща жалба до главния прокурор, към която всеки приложил бележка с информация, с посочване на имена, адрес, телефонен номер, периодите и местата на лишаване от свобода. Жалбата съдържала искане прокуратурата да започне разследване за причинените на подателите във връзка и за реализиране на т.нар. „Възродителен процес“ нарушения на основни и естествени човешки права, както и справедливи обезщетения за произтеклите от това имуществени и неимуществени вреди според индивидуалната ситуация и щети на всеки отделен пострадал и семейството му. Ищецът твърди, че във връзка с жалбата му няма данни да са предприети никакви действия. На 01.04.1997 г. от името на пострадалите било внесено отново искане по същия въпрос в Главна прокуратура, по което също няма отговор. Така пострадалите били държани изолирани и лишени от информация за предмета и хода на разследването, което било сериозна пречка за упражняване и за защита на правата им. Заедно с други пострадали ищецът участвал в образуването на Сдружение по турското законодателство, което да организира и подпомага усилията им за търсене на отговорност от виновниците, на което и до момента е член. От кореспонденция с институциите станало ясно, че разследването за т. нар. „Възродителен процес“ се извършва по сл. дело 1/1991 г. по описа на Прокуратура на Въоръжените сили, в последствие преобразувано в сл. дело № 780-II/1998 г. по описа на ВОП-София, а сега ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП-София. Интензивните действия по разследването били извършени през 1991 г.-1994 г., след това делото два пъти е било внасяно в съда с обвинителен акт (НОХД №1/1994 г. по описа на Върховния съд – Военна колегия и НОХД 01/1998 г. по описа на ВКС). И двата пъти съдът е връщал внесените обвинителни актове с конкретни указания за отстраняване на допуснати нарушения. Никой от пострадалите, включително ищецът, не бил уведомен за това. Сочи, че е разпитван като свидетел и са му разяснени правата на пострадало лице по сл. дело 1/1991 г. по описа на Прокуратура на Въоръжените сили, впоследствие преобразувано в сл. дело № 780-II/1998 г. по описа на ВОП-София, а сега ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП София. В края на 2017 г. били приети изменения в НПК, които за първи път дават някаква възможност на пострадалия в наказателното производство да поиска ускоряване на разследването, каквато преди това въобще не е съществувала. Ищецът бил един от пострадалите, който се възползвал от тази възможност за ускоряване на разследването. Така по негово искане е образувано НЧД № 4714/2018 г. на СГС, 13 с-в, НО, по което е издадено Определение № 4846/06.11.2018 г., с което на прокуратурата е даден едномесечен срок за анализ и оценка на доказателствата и доказателствените средства и приключване на делото. В този срок не последвало приключване на делото. На 04.10.2018 г. било издадено постановление от за спиране на наказателното производство по ДП № II048/1999 г. по описа на Военноокръжна прокуратура

София на основание чл. 244, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 25, ал. 2 във връзка с чл. 242, ал. 1 НПК - за изчакване на отговора на четвърта поред молба за правна помощ по делото. Сочи, че не е получавал препис от това постановление и по тази причина не го е обжалвал. Разследването и досъдебната фаза по наказателното производство продължава повече от 32 години. С постановление от 31.05.2022 г. то е било прекратено формално поради настъпилата смърт на последния доскоро жив обвиняем – Г.А., но по жалба на един от пострадалите това постановление е отменено с Определение № 1223 от 22.12.2022 г. по ВЧНД № 821/2022 г. на Апелативен съд – София, 6-ти наказателен състав и делото е върнато за продължаване на процесуално-следствените действия. Счита, че продължителността на производството е прекомерна и за нея липсва обективно и разумно оправдание. Необоснованото забавяне на делото по същество е равносилно на отказ на достъп до правосъдие и своеобразен отказ за извършване на разследването по ефективен начин. Поддържа, че прекомерната продължителност на делото нарушава правото му по чл. 6, параграф 1 от ЕКЗПЧОС за разглеждане и приключване на делото в разумен срок, на каквото има право с оглед на това, че е пряко пострадал от деянията, предмет на разследването, а резултатите от разследването и делото са решаващи за упражняването и защитата на гражданските му права. Сочи относима съдебна практика по сходни казуси. В резултат на нарушението са му причинени неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, очакване и безпокойство за резултата от това производство; фрустрация от бавенето му; тревоги и страх, че същото се води формално; разочарование и загуба на доверие в институциите, правосъдието и справедливостта. Поради забавянето на делото бил лишен от възможността да потърси справедливо репарирание на причинените му значителни имуществени и неимуществени вреди от престъпните деяния като граждански ищец, както и да бъде конституиран като частен обвинител, тъй като тази процесуална фигура се конституира едва на фазата на съдебното производство, до която процесното наказателно преследване така и не е достигнало. Сочи, че забавянето на делото има за пряка последица загубване на възможността за претендиране и получаване на обезщетение за вредите, причинени с разследваните деяния. Позовава се на практика на ЕСПЧ, съгласно която загубата на възможности, причинена с нарушение на права, защитени по ЕКПЧОС, включително от нарушението на чл. 6§1 и от неразумния срок, е основание за присъждане на обезщетение за това, като в повечето случаи заради изтеклото време е трудно да се определи точният размер на причинените от това имуществени вреди, поради което ЕСПЧ определя едно общо обезщетение, отчитайки и добавяйки значимостта на изгубените възможности. Ето защо, моли Прокуратурата на Република България да бъде осъдена да му заплати сумата от 124 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от нарушаване на правото на разглеждане и приключване в разумен срок на сл. дело 1/1991 г., впоследствие преобразувано в сл. дело № 780-II/1998 г. по

описа на ВОП-София, а сега ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП-София, за периода от образуване на делото през януари 1991 г. до момента на предявяване на настоящия иск, ведно със законната лихва за забава от 07.04.2020 г. до окончателното изплащане на сумата /три години преди датата на предявяване на иска/.

В едномесечния срок, визиран в чл. 131, ал. 1 от ГПК, е постъпил писмен отговор от ПРОКУРАТУРАТА на Република България. Ответникът счита, че исковата молба е нередовна, евентуално – неоснователна. Не става ясен размерът на претендираното обезщетение, тъй като в обстоятелствената част на исковата молба и в петитума били посочени различни суми. Претенция за вреди от събитията през 1985-89 г. счита за погасена по давност. Оспорва активната легитимация на ищеца, тъй като не е доказано качеството му на пострадал. Поддържа, че продължителността на разследването е обусловена от неговата значителна сложност и множеството процесуални действия, които е следвало да бъдат извършени. Разследването е водено ритмично, а продължителността му се дължи от една страна на действия на съда – дадени с разпореждания задължителни указания, предвиждащи огромна по обем оперативно-издирвателна дейност, а от друга – на събирането на доказателства от Република Турция, за което забавяне Прокуратурата не може да отговаря. Освен това, счита че не са ангажирани доказателства за твърдените в исковата молба неимуществени вреди. Оспорва претенцията по размер като прекомерна. Оспорва началния момент на претенцията за лихва и счита, че ако съдът определи обезщетение, то законна лихва върху същото следва да се присъди от датата на исковата претенция.

Предявен е иск с правно основание **чл. 26, ал. 1 от ЗОДОВ** срещу Прокуратурата на Република България за присъждане на обезщетение в размер на **124 000 лева.**, ведно със законната лихва от 07.04.2020г. до окончателното изплащане.

Съдът обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото относими доказателства, след което **приема от фактическа и правна страна следното:**

Разследването по сл. дело № 1/1991 г., впоследствие преобразувано в сл. дело № 780II/1998 г. по описа на ВОП - София, а понастоящем ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП - София /делото за т.нар. "Възродителен процес"/ и до настоящия момент не е приключило.

Видно от приетите по делото писмени доказателства от процесното досъдебно производство, ищецът е сред пострадалите от т.нар. "Възродителен процес". По делото е ангажирана Заповед за прилагане на превантивна административна мярка по Закона за народната милиция от 25.02.1985г., съгласно която на лицето М. Х.Ю. от Кърджалийски окръг се налага превантивна адм. мярка – принудително установяване в Белене, Плевенски окръг за срок от 3 години.

Представено е удостоверение за лице с различни имена, издадено от

община Момчилград, съгласно което М. Х. Ю. и М.А.Ю. са едно и също лице.

Приета по делото е жалба от 1996г., адресирана до Главна прокуратура – София и внесена в българското консулство в гр. Истанбул. Според посоченото, жалбата е подписана от група граждани, незаконно репресирани и депортирани, живущи зад граница, чиито имена и адреси са приложени към същата. По делото въпросните приложения не са ангажирани.

Приети са по делото Протокол от заседанието на 25.01.2007г. на Комисията по правата на човека и вероизповеданията към Четиридесетото Народно Събрание, в което е изслушан зам. – главния прокурор В.П., писма до г-н К., председател на Сдружение „За справедливост, права, култура и солидарност на Балканите“, Република Турция, съответно от заместник на главния прокурор при ВКП, омбудсмана Г.Г., зам.-военно апелативен прокурор подп. В. С., инспектор по ЗСВ Д. Н. – всички във връзка с движението по процесното наказателно производство. Представена е и Декларация от 11.01.2012г. на НС, с която е осъдена асимилационната политика на тоталитарния комунистически режим спрямо мюсюлманското малцинство в Република България, вкл. т.нар. възродителен процес и е отправен призив към правосъдието и главния прокурор да направят необходимото за приключване на делото срещу виновниците за същия.

С Постановление от 04.10.2018г. на военен прокурор към ВОП – София наказателното производство е било спряно, а с Постановление от 31.05.2022г. същото е било прекратено. По жалба на С.Ю. и С.Б.Г. е било образувано чнд №2337/2022г. по описа на СГС, НО, по което с определение от 20.06.2022г. постановлението за прекратяване е потвърдено.

С.Б.Г. е обжалвал определението на СГС, като с Определение на САС от 22.12.2022г. по вчнд №821/2022г. определението на СГС, както и постановлението на ВОП-София за прекратяване на наказателното производство по ДП №II-048/1999г. са отменени и делото е върнато на ВОП-София за продължаване на процесуално – следствените действия.

Установява се от писмените доказателства, че жалба срещу Постановлението от 04.10.2018г. на военен прокурор към ВОП е подал и ищеца – на 03.02.2022г., след като същото му е било връчено на 31.01.2022г. С молба от същата дата ищецът и други лица, които твърдят да са пострадали от разследваните деяния по процесното ДП са заявили желанието си да продължат участието си в производството и са посочили адрес за връчване на призовки и съобщения. Поискали са предоставянето на информация и преписи от документи.

От събраните доказателства се установява, че ищецът е разпитван като свидетел по посоченото досъдебно производство, правил е многократни опити да се сдобие с информация за хода на разследването и за фазата, в която то се намира, но без резултат. Към датата на исковата молба и към настоящия момент образуваното през 1991 г. наказателно производство по т.нар. "Възродителен процес" не е приключило все още. Ищецът продължава

да се интересува от съдбата на досъдебното производство, вкл. и с подаване на посочената по-горе молба, с която той желае да му бъде предоставена информация защо досъдебната фаза не приключва и не се внася обвинителен акт в съда, както и молба от 08.01.2022г., с която е заявил желае да участва като пострадад в досъдебната фаза на процеса по ДП № II-048/1999 г. и е посочил ел. адрес за кореспонденция.

От приетите по делото писмени доказателства се установява предмета на процесното производство, по което са привлечени като обвиняеми лицата Д.И.С., Т.Х.Ж., Г.И.А., П.Т.М. и П.П.К. за това, че в периода от 1984 г. до 1989 г., при условията на продължавано престъпление, в съучастие са проповядвали и подбуждали към расова дискриминация, с което са осъществили престъпление по чл. 162, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26 от НК . Делото двукратно е внасяно в съда с обвинителни актове за извършени престъпления по чл.387, ал.2, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.3 от НК, но е връщано за допълнително разследване, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установява се, а не е и спорно по делото, че образуваното през 1991 г. производство и към настоящия момент, след период от над 30 години, е на досъдебна фаза.

От правна страна, съдът намира, че ищецът е легитимиран да търси обезщетение по чл. 26 от ЗОДОВ. По този текст държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, съгласно чл. 6, § 1 от КЗПЧОС. В съдебната практика последователно се приема, че в обхвата на разпоредбата на чл. 6, § 1 от КЗПЧОС попадат, както страните в едно наказателно производство, така и всеки гражданин, чиито права и задължения се засягат пряко и решаващо от производството. Понятието "граждански права и задължения" от чл. 6 § 1 от Конвенцията, към който пряко препраща чл. 26 от ЗОДОВ не се стеснява само до страните по гражданско и наказателно производство. То обхваща и пострадалите, които са претърпели имуществени или неимуществени вреди от престъплението и спрямо техните наследници при смърт на пострадалото лице / чл. 74, ал.2 от НПК/, както и други лица, чиито права и задължения се засягат пряко от производството. С престъплението, което е било предмет на разследване по сл. дело № 1 от 1991 г. по описа на ПВС са засегнати основни права на ищеца като правото на име, свободно придвижване, труд, етническа принадлежност и др./. Процесното досъдебно производство, неприключило и към момента, образувано първоначално като сл. д. № 1/1991 г., е водено за престъпления по чл. 387, ал. 2, вр., ал. 1 от НК - за злоупотреба и превишаване с власт с цел постигане на консолидация на българската нация чрез принудителна смяна на имената на български граждани, принудително затваряне в места за лишаване от свобода в Белене, принудително установяване в друго населено място, принудително преместване от работа, забрана за използване на характерни за мюсюлманите религиозни символи, говоренето на турски език на обществени места и др., в крайна сметка довели до масовото изселване на значителна част от

българските граждани с турско етническо самосъзнание в Република Турция през лятото на 1989г. Вредните последици от това престъпление се изразяват именно в засягане на основни човешки права на лицата, спрямо които са били предприети горепосочените мерки.

Преценката за наличие на нарушение на правото на разглеждане и решаване на дело в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от КЗПЧОС, а от там и за обезщетение на причинените от това вреди, се извършва по критериите, определени в чл. 2б, ал. 2 ЗОДОВ: обща продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора.

Съобразно установената в практика на Европейския съд по правата на човека качеството "жертва" възниква от датата на образуване на съответното производство, чиято разумна продължителност се преценява. Съдът намира, че в конкретния случай за начало на производството следва да се приеме образуването на сл. д. №1 през януари 1991г. Предвид факта, че същото безспорно не е приключило към момента, видно е, че досъдебната фаза на процеса трае вече повече от 30 години.

Делото е от значителна фактическа и правна сложност. Обвиняемите лица са повече от едно, а фактите, подлежащи на установяване – многобройни. Част от доказателствата е следвало да бъдат събирани чрез съдебна поръчка. Независимо от това, съдът намира, че не съществува фактическа и правна сложност, която да обоснове разумна продължителност на досъдебната фаза на един процес повече от 30 години. В подкрепа на изложеното е и факта, че давността по чл. 81, ал.3 от НК за престъплението, за което е водено производството, е отдавна изтекла, което на практика изключва наказателното преследване.

Ето защо, съдът намира, че е нарушено правото на ищцата за разглеждане и решаване на делото в разумен срок по смисъла на Конвенцията. Прокуратурата на Република България /като централизирана и единна система/ е пасивно материално легитимирана да отговаря по предявения иск, тъй като в нейния персонален състав са били включени лицата, осъществяващи ръководство и надзор върху разследващите органи в рамките на досъдебното производство /чл. 52, ал. 3 от НПК/ и носещи отговорността за обезпечаване ритмичността и навременността на разследването.

Посоченото изпълнение на задълженията на ответника е довело до настъпването в правната сфера на ищеца на неимуществени вреди, които подлежат на обезщетяване. Същите се изразяват в притеснения и безпокойство от развитието на наказателното производство, евентуалния му неблагоприятен изход, накърняване на чувството за справедливост на ищеца на доверието му в държавността поради забавяне на делото, разочарование и

притеснение, че виновните лица за извършените спрямо него репресивни действия няма да бъдат наказани. (в т. см. решение № 306/22.10.2019 г. по гр. д. № 4482/2017 г., решение № 272 от 27.01.2020 г. по гр. д. № 924/2019 г. и решение № 48/06.04.2020 г. по гр. д. № 1610/2019 г. на IV ГО на ВКС).

Предвид §1 от ЗР към ЗОДОВ във вр. с чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди с правно основание чл.26 от ЗОДОВ следва да бъде определено от съда по справедливост. Това означава, че същото трябва да бъде съразмерно с обществения критерий за справедливост, като при определянето му се вземат предвид конкретните обстоятелства по делото. Съдът, при определяне на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди следва да отчете характера и степента на увреждането, начина и обстоятелствата, при които е получено, вредните последици, както и икономическите условия в държавата.

С оглед на обстоятелствата на конкретния случай, като съобрази изложеното по-горе при установяването на спора от фактическа страна, продължителния период, през който са търпени от ищеца процесните неимуществени вреди, икономическата обстановка в страната, и като съобрази вече установената съдебна практика по сходни казуси / (решение № 50030/09.02.2023 г. по гр. д. № 785/2022 г. на IV-то гр. отд., решение № 60265/20.12.2021 г. по гр. д. № 1701/2021 г. на IV-то гр. отд., решение № 6/11.02.2022 г. по гр. д. № 1555/2021 г. на IV-то гр. отд., решение № 140/29.06.2022 г. по гр. д. № 3356/2021 г. на III-то гр. отд., решение № 73/02.06.2022 г. по гр. д. № 4038/2021 г. на III-то гр. отд.), съдът намира, че справедливото обезщетяване на моралните вреди следва да бъде определено на **12 000 лева**. Обезщетение в този размер би репарирало претърпените от ищеца неимуществени вреди, доколкото те изобщо могат да намерят парично изражение и да се овъзмездят с парично обезщетение, което да е достатъчно по размер и същевременно не води до неоснователно обогатяване. При определяне на този размер съдът взема предвид и факта, че самото осъждане на Прокуратурата, повдигнала и поддържала незаконното обвинение, има основно репариращо действие, предвид моралния, а не имуществения характер на подлежащите на обезщетяване вреди /реш. от 30.11.2018г. по гр. д. №125/2018г. по описа на ВКС, ГК, IV ГО, реш. № 50031 от 22.02.2023 Г. по гр.д. № 1077/2022 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС/.Предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен за тази сума, като за разликата над нея до пълния му предявен размер от 124 000 лева, искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По претенцията за лихва:

По въпроса от кой момент се дължи законна лихва върху определението на осн. чл.2б от ЗОДОВ обезщетение, е формирана трайна съдебна практика. Същата приема, че тъй като определеното от съда парично обезщетение се дължи от ответника за репарирането на всички процесни неимуществени вреди, причинени от разглеждания деликт по чл. 2б от ЗОДОВ, във вр. с чл. 6, § 1 от КЗПЧОС - за целия процесен период от месец януари 1991 г. до датата на исковата молба, то макар и да не е необходима покана за изпадането на ответника в забава за плащането му (чл. 84, ал. 3 от ЗЗД), тази забава не би могла да настъпи преди изтичането на целия процесен период, за който се дължи главното парично задължение (решение № 50030 от 9.02.2023 г. по гр. д. № 785/2022 г., IV г. о.; решение № 50038 от 01.03.2023 г. по гр. д. № 2093/2022 г., IV г. о.; решение № 73/02.06.2022 г. по гр. д. № 4038/2021 г., III г.о.; решение № 50240/16.12.2022 г. по гр. д. № 4654/2021 г., IV г.о.; решение № 50060 от 31.03.2023 г. по гр. д. № 2528/2022 г., IV г. о.; определение № 916 от 02.05.2023 г. по гр. д. № 4593/2022 г., IV г.о.). Следвателно, предявената по делото акцесорна претенция по чл. 86, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава, е основателна за законната лихва върху главницата от 12 000 лв., считано от 07.03.2023 г., а не от претендираната с исковата молба по-ранна дата.

При този изход на делото, на основание чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ Прокуратурата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца платените разноски за държавна такса от 10 лв. На осн. чл. 10, ал.3, вр. с чл.9а, ал.2 от ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на съда сумата от 14,03 лв. – съдебни разноски за служебно изготвяне на преписи от исковата молба и доказателствата.

С оглед изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр. София, бул. „Витоша” № 2 да заплати на М. Х. Ю., ЕГН ***** с постоянен адрес с. Кос, общ. Момчилград, обл. Кърджали сумата от **12 000 лв.** по иск с правно основание чл.2б от ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените неимуществени вреди от нарушаване правото му на разглеждане и приключване в разумен срок на сл. д. № 1/1991 г., преобразувано в сл.д. №780 – II/1998г. по описа на ВОП – София, преобразувано в ДП № II - 048/1999 г. по описа на ВОП – София за периода

от образуване на производството през януари 1991г. до предявяване на исковата молба – 07.04.2023г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над присъденото обезщетение от 12 000 лв. до предявения размер от 124 000 лева.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр. София, бул. „Витоша” № 2 да заплати на М. Х. Ю., ЕГН ***** с постоянен адрес с. Кос, общ. Момчилград, обл. Кърджали на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ , вр. с чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 10 лв. – разноси за държавна такса в производството.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр. София, бул. „Витоша” № 2 да заплати по сметка на СГС на осн. чл. 10, ал.3, вр. с чл.9а, ал.2 от ЗОДОВ сумата от 14,03 лв. – съдебни разноси.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____